

# Tajani i altres decepcions

written by Pere Grau i Rovira | 20 de febrer de 2019

La decisió del president del Parlament Europeu de no permetre la conferència de Puigdemont i Torra a l'edifici del Parlament –amb una justificació entre magra i ridícula– ha motivat comprensiblement la indignació de molts catalans, que se senten justificats en el seu rebuig cap a aquesta Europa que en altres temps semblava que havia de ser la nostra salvació. Però no és Tajani l'únic que ens ha decebut. Encara que no ho registrés tanta gent com en el cas Tajani, també el bavarès Manfred Weber, cap de la fracció del Partit Popular Europeu al Parlament d'Estrasburg, va dir a Pedro Sánchez, quan aquest va ser-hi, que el Parlament Europeu “estava al costat del govern i de la constitució espanyols”. Res de més natural que això ens tregui de polleguera. Però també caldria que reflexionéssim sobre els motius d'aquests personatges i no els donéssim per perduts del tot per la nostra causa.

És molt senzill. El 26 de maig hi ha eleccions europees. Tant Tajani com Weber tenen l'escó segur. Però Tajani deu voler tornar a ser elegit president de la Cambra. I Weber com a cap de la fracció segurament majoritària a la Cambra, opta a ser elegit president de la Comissió Europea. Sense els vots dels eurodiputats espanyols cap dels dos té possibilitats d'arribar al lloc que volen. Per tant (i deixant a part tota consideració ètica) no tenen més remei que quedar-hi bé. Ningú ha de ser tan ingenu de creure que consideracions així són indignes d'un bon polític. El *do ut des* és la moneda corrent a tots els parlaments del món. Allò que ens ha de fer pensar i obrar en conseqüència és com es pot influir per tal que, quan aquests polítics ja hagin estat elegits i no depenguin tant de cada vot de la seva fracció, puguin ser encara un factor important en la solució del conflicte.

I això pot passar en el moment que la resistència passiva catalana, la indignació per les injustes sentències que

segurament vindran i altres factors addicionals que en aquest moment encara són imprevisibles, indueixi les institucions europees a –finalment, i com a mal menor– posar tot el seu pes a la balança per a la realització del referèndum garantit, contra el que Espanya es defensa amb dents i ungles. Perquè –és el meu modest convenciment– Europa només arribarà a aquest punt per propi interès molt material, però Espanya amb els seus disbarats aconseguirà que aquest moment arribi.

I per això, per molt que ens cogui, no creem, en gent que necessitem, més rancúnies innecessàries de les que calguin i estiguem preparats per fer tota la pressió possible en el moment oportú. I aquest vindrà. Ja ho crec que vindrà!